

23. 7. 21

Adem - Tekvin - Kudret

- * Ademin mahiyeti → Adem-i sıftır, Mec'uldedir...
hakikati → Adem-i haricidir, yani tabiri diğerle vücud-u ilmîdir, Levh-i Mahfuz'dadır...
kanuniyeti → Dimâgdaki serbest bölgededir, şirktir, küfürdür...
sureti → eylemededir, günahlardır, musibetlerdir, şerlerdir...
- * Tekvin sıfatı ademin mahiyetine taalluk ederken, Kudret sıfatı ademin hakikatine taalluk ediyor.
- * Adem ne vardır ne yoktur, yani ne vücuttur ne vücudsuzluktur... o zaman berzah'tır...
Eğer adem Allah'lık tarafındadır derset → adem vücut olur, hem de vacib bir vücut...
Vacib tarafında, yani Allah'lık tarafı olan Vacib-ul Vücut'da meratibleniş yoktur... orada herşey mutlak... eğer Allah'ta adem var derset → ademe mutlaklık vermiş oluruz... ki adem-i mutlak yoktur der Üstad, yani Allah tarafında adem olmamalı... peki nerededir adem? Ademin fonksiyonu "berzahlık" olduğundan ilk zuhuru vücub ve imkân ortasında olmalı, ki buraya "adem-i sıft" denir...
- * Adem-i sıftan icad → hiçten dediğimiz icad, Tekvin ile olur... Adem-i haricî denilen vücud-u ilmîden icad → Kudret ile olur...
- * Bu açıdan Tekvin → hilkate Kudret → fitrata bakar...
- * Tekvin kelimesi "Keun" i barındırıyor, Keun ile alakalıdır... bu sebeple zât ile alakalı olmamalı diye düşünüyorum...
Keun'e "te" eki verilmiş...
Ilme "te" eki verilince → talim,
Kudrete "te" eki verilince → takdir olduğu gibi...
Hayale "te" eki verilince → tahayyül olduğu gibi...
"Te" eki → kendine dönük demektir... sistemin adıdır...
Tekvin de Keun sisteminin adıdır...
Keunün melekûtunda → Tekvin, mülkünde → Kudret sistemi işliyor...

31.7.21

Adem - İspat - Şirk

-1-

- * Yok olan hiç bir şey yoktur, yani adem-i mutlak yoktur... düşünemediğin, tefekkür edemediğin, zannedemediğin, hayal edemediğin, hissedemediğin herşey vardır... var ki düşünemiyorsun, konuşamıyorsun... yok olan birşey düşünülemez, konuşulamaz, bilinemez...
- * Hakiki manada "yok" dediğimiz → hiç bir vücut mertebesinde olmama... ❗ Ne vacubde ne mümkinde ❗
- * Adem, yokluk → yok demek değil ❗ Bir sonraki mertebeye göre yoktur...
- * Adem → taayyünsüzlük ve teşahhussuzluktur ❗
→ yani taayyün ve teşahhusu olmayan demektir ❗
- * Olmayan hiç birşey yoktur, herşey vardır ❗
- * Adem; mekansızlık, zamansızlıktır diyoruz... işte yani mekan ve zaman taayyün etmemiş...
- * Herşey ademden çıkıyor: zaman, mekan, madde, vücut... Ademden ne çıkıyorsa → o ademde var idi ❗ ama taayyün ve teşahhus etmemişti... Ademden çıkan herşey taayyün ve teşahhus ediyor demektir ❗ Misal: Çetirdet, ağacın ademidir... Ağaç ise, çetirdetin vücududur...
- * Bütün varlık esmaların cilve, cemal, nabış, sanatıdır... herşeyin kaynağı Allah'ın esmasıdır... Mec'ulün bile ❗ Esmaların kaynağı sıfatlardır, sıfatların kaynağı Şuunattır, şuunatın kaynağı Mahiyeti zâtiyedir...
- * Adem-i sırfın bile kaynağı var ❗ Yani yok diye birşey yok... hakiki manada yok...

- * "Hiçten" yaratıldı → yani henüz "bir şey" olmamıştan yaratıldı... yani taayyün ve teşahhus olmayandan yaratıldı... ne zaman taayyün ve teşahhus ederse → o zaman ademden vücuda giriyor !
- * (S. 213) "Yani: Yok, yok ise ; o vardır.
Yok, yok olsa, var olur."
- * Üstad nefy-i nefy mantığında anlatıyor (Ayetel Kübra Ris.)
"Yok" ispat edilemez ! Nefy-i nefy → ispattır !
- * Adem "yokluk, yok" diye tanımlarsak, yerini de tayin etmemeliyiz... çünki olmayanın yeri, mekanı, kaynağı da olmamalı... yeri varsa, kaynağı varsa → o vardır !
- * Ne zaman "yok"u → yok edersen,
"hiç"i → hiç edersen;
o zaman VAR olursun !
- * Mesela "şirk yoktur" demekle "şirk"i ispat ediyorsun, çünki şirk yoktur diyebilmen için → şirk denilen birşeyden haberin bile olmamalı... aynen şunun gibi :
Allah yoktur diyebilmen için Allah var olmalı...
- * Şirk, hakiki manada yok diyebilirsin... yoksa Allah'a şirk koşanlar var ! Hakiki manada şirk yapamazlar, yani Allah ile ortak olamazlar ama zan ile, düşünce ile, hayal ile, fikir ile yapabilirler... hususi dünyası olan serbest bölgesinde şirk vardır ama umumi dünyada, yani hakiki manada şirk yoktur... adem de öyle... adem hususi dünyasında vardır ama umumi dünyada hakiki manada adem yoktur...

Adem-i mutlak → mutlak yokluk, mutlak hiclik

- mutlak demek; herşeyi ve heryeri kapsatmış...
- bu hiçbir cihetle menşe-i vücud olmaz (§:24)
- yoktur, çünkü bir ilm-i muhit var (M:59)

Adem-i sırf (anladığım) → sıfır gibi, hiçbir belirlenişi olmayan ve herşey olabiten...

- bütün varlık kendisinde ifade edilen...
- bu nedenle mec'ule toydum...

Adem-i harici → daire-i ilimde bulunan adem (M:59)

- vücud-u ilmiye perde olmuş bir unvan
- burada bir belirleniş var, bir kalıp var... bu kalıba göre vücud-u harici'yi giyiyor... (§:24)
- yani haricte olmayan ama ilimde olan vücud...

Adem-i mutlak → yok

Adem-i sıfta → zâti vücud var, yani zâti sıfat olan vücud...

- vücutsuz vücud var
- varlıksız varlık var

Adem-i haricî → ilmi vücud var, yani (§:24)

- ilmin içindeki vücud var, yani mevcut...
- belirleniş var...
- gözükmeyen varlık...

Mec'ulde olan adem-i sıf → Ene'de adem deniliyor...

(Adem-i sıf → Adem-i mutlak ile eşit olmadığına inanıyorum...
Adem tabirinin aralarındaki farkı bu şekilde anlamaya çalıştım...
Noksanı, kusuru bana ait...)

2.8.21

Adem-i mutlak...

-1-

(M:59) Adem → ilimdeki vücut
Vücut → kudretle ortaya çıkan vücut

1. İlmin içindeki vücut → Adem-i harici (buna L: 194'de
→ madumat-ı hariciye olan
→ mevcudat-ı ilmiye deniliyor!)

2. İlmin dışındaki vücut → zâti sıfattır...

* Şecere-i hikmeti kuşatan ilmin içinde → Adem-i sırf var...
* Kâinatı kuşatan ilmin içinde → Adem-i harici var...

Benim anladığım : Adem → ilmin tayin ettiği, yani
vücub olan vücut'dan → imkânâ çıkacakların
tayin edilenleridir... vücuda menşe olacak
olanı ilim tayin eder... bu tayin ettiği "adem"...
Yani adem → subuti sıfat olan ilmin içinde...

(Ş:24) Adem-i mutlak nedir?
→ muhit bir ilmi olmayan
→ müstevli bir kudreti olmayan
→ menşe-i vücut olmayan

(M.N. 41) Adem-i mutlaka namzed olan kim?
→ kemalâta kıymet vermez
→ istihsan ve takdire bedel istiskal ve tahkir eder..

(M.N. 119) Adem-i mutlak insanda vehim olarak var..

(M.N. 128) İcad → hiçten var etme }
İ'dam → varı yok etme } ölemde var!

Âlemde icad ve i'dam var.

* İcad → adem-i sırf
* İ'dam → adem-i mutlaka } batıyor...

Bu çıkammlardan sonra önce i'dama üç misal veriyim:

1. Çekirdeğin çürümesidir... vardı ama çürüyünce, istidottları tefessüh edince, menşe-i vücud olamıyor... programı bozulmuş, silinmiş...

2. Baş gebelik gibidir i'dam... baş gebelikte kese oluşur, hatta büyür ama içi boştur... cenin yok olmuş, çürümüş gitmiş...

3. Unutmak gibi... bir daha hatırlamamak üzere unutmak... vardı ama o kadar dipte kalmış ki hafızamda, geri getiremiyorum... adeta silinmiş...

* Adem-i mutlak bir diğer manayla → ilimde bile olmamak...

Hülasa: Olmayan hiç bir şey yok
→ yani adem-i mutlak yok

Ama olan bir şey yok olabiliyor
→ yani mutlak adem oluyor

* Yoktan var etmek → adem-i sırfıtan icaddır...
icadda adem-i mutlak yok !

* Varı yok etmek → adem-i mutlaka i'damdır...
i'damda adem-i mutlak var !

Ek tefekkür : * M: 246'yı okurken şöyle bir tefekkür açıldı:
i'dam → bir cihette vahidiyetin kesilmesidir...
Çünkü muhit ilim ve müstevli kudret ancak vahidiyet cihetiyle vardır...

* Adem-i mutlak → mevcudun i'damıdır, i'dam ile ademidir...

Adem-i mutlak:

- sureti → tasavvurda vehimdir
- kanuniyeti → küfürdür
- hakikati → i'damdır
- mahiyeti → kabul-ü ademdir

ADEM-İ SİRF...

19.5.21

- * Nasıl ki Şâfi ismi tecellisini çekince hastalık oluyor.. Yani niye sağlıklı idi? Çünkü Şâfi ismi tecelli ediyordu. Niye hasta oldu? Çünkü Şâfi ismi tecellisini azalttı!
- * Aynen öyle de; bütün esmaları böyle düşün. Bütün esmalar birden bütün tecellilerini kesse, ne çıkar, ne olur? Elcevap: Bütün karanlıkların, zulmetlerin, çirkinliklerin, masiyetlerin, hastalıkların, acizliklerin, fakirliklerin, noksanların, kusurların, fenanın vs. kaynağı olan → Adem, Sıfır, Hiç çıkardı ortaya!
- * Bu tefekkürden yola çıkarak şöyle bir şema oluştu:
- * Cenab-ı Hak mahiyet-i zâtiyesindeki zâti şunatlarını, zâti sıfatlarını, zâti esmalarını diğer şununat, sıfat ve esmalardan ayırdı... buna "tecerrüd sırrı" deniliyor... böylelikle mekânsız bir mekân, vücudsuz bir vücut, varlıksız varlık açılıyor... buna "Adem-i sırf" deniliyor! Tabiri diğerle: Mec'ul... Hiç ender Hiç...
- * Tefekkürün devamını şetillendirdim...

O'DUR tarafı

Suunat-ı zâtiye
Sıfat-ı zâtiye
Esmâ-i zâtiye

Mahiyet-i zâtiye

T
E
C
E
R
R
Ü
D

O'NDANDIR tarafı

Suunat-ı sıfatiye ve Suunat-ı İlahiye
Sıfat-ı subutiye ve Sıfat-ı İlahiye
Esmâ-i fiiliye ve Esmâ-i Hüsna

MANA tarafı

Taayyün ve teşahhus edince

ADEM-i SİRF
(Kob-ı Kauseyn)

NUR tarafı

Tecelli ediyor

Mec'ul

Suunatlar tecelli edince: Arş-ı Azam

Sıfatlar tecelli edince: Levh-i Mahfuz

Esmalar tecelli edince: Arş → Kâinat

- Vahidiyeti
- Rabûl âlemin
- Ondaki Ben

SİRR-i İNSANİ
(Hüve) tarafı

Ene

ENANİYET tarafı

- Ehadiyeti
- Rab
- Bendeki 0

Suunat-ı zâtiye
Sıfat-ı zâtiye
Esmâ-i zâtiye

Ene'ye taayyün ve teşahhus edince

Bende "0" yani
Sırr-ı insani $\hat{=}$ Hüve
tebarüz ediyor!

Ene emanetini insan almış...

Ene'ye taayyün ve teşahhus edince → Sırr-ı insani denilir...

16.6.21

Ademde → hakiki fail...

(Ş: 262) "Fakat o şerler ademden geldiklerinden,
o şerirler hakiki faildirler.

... Fakat haseneler ve hayırlar ve amel-i salih de;
vücut olmasından, o iyiler hakiki fail ve müessir
değiller. Belki kabildirler; feyz-i ilahiye kabul ederler ve..."

* Ademde (kusurda) hakiki fail oluyorum... hakiki !
Vücutta ise feyz-i ilahiye kabil oluyorum...

* Demek "adem" ile bana hakiki fail olma istidadı verilmiş...
Adem olmasaydı, herşeyi O yapardı, feyz-i ilahiye kabil de
olmazdım... "Adem" ile bana hüviyet, müstakiliyet verilmiş...
bana beni farketirmiş... karanlıkla aydınlık bilindiği gibi...

* "Adem âlemleri → Subhanallah" der... neden? Allah'ı tenzih eder,
çünkü munezzehenin zıttıdır adem... bütün kusurları üzerine
olarak Cenab-ı Hak'ı tenzih eder...

* Sen de kusurlarını deruhte ederek Cenab-ı Hak'tı tenzih et... et ki tã Âdem olasın ! Âdem as. kusurunu deruhte etti...

* İnsanın mahiyeti acz, faer, kusur, noksan, ihtiyaç ile yoğrulmuş... bu cihetle insan hakiki faildir...

* Adem ile bana bir cüz'-i ihtiyar verilmiş... Allah'ın iradesi dışında bir irade ! Çünkü S: 468'de: " Senin elinde gayet zaif, fakat seyyiatta ve tahribatta eli gayet uzun ve hasenatta eli gayet kısa, cüz'-i ihtiyari namında bir iraden var."

* "Kader elimi kolumu bağladı" denilemez... çünkü bana cüz'-i ihtiyarım ile şer işleme istidadı verilmiş... Vicdandaki irade Cenab-ı Hak'tın iradesinin bir cilvesi olduğundan, bu irade ile de hayır işleme istidadı verilmiş... yani hürsün... tercih sana bırakılmış... ister cüz'-i ihtiyarını kullan ve bununla şer işle, ister iradeni kullan ve bununla hayır işle...

* Cüz'-i ihtiyar → ademden, adem'in eli...
İrade → vücuddan, vücudun eli...

* "Adem" olmasaydı bana benlik verilmezdi... benlik olmayınca, yani beni tanımlayacak bir "ben" olmayınca, Allah'tan başka "hakiki fail" olmazdı...

* Allah cc kendisi icadda hem şer hem hayır cihetinde hakiki faildir... ama insan kesbde sadece şer cihetinde hakiki faildir...

20.6.21

* Adem → şirkin kaynağı, şirklilik yaratılmış... bu nedenle günahların, masiyetlerin, şerlerin, kusurların kaynağı olmuş... Adem ile nefsine uyup nefsiyle şirk koşabiliyor → hafi şirk bu ! Açıkta olan şirk → dimağda... hafi şirk mahiyette... yani adem ile Vacib-ul Vücut'a rağmen kesb sahibi oluyor...

* Bu nedenle ne yaparsan yap → şirketten kurtulamazsın...

Ancak enfüsi' tefekkürle !

Çünkü enfüsi tefekkürle "adem" (hiç) olduğunu bilip

"adem" i hiç ederek (mün'adim olmak, hiç ender hiç olmak)

→ hadsiz bir Vücut'u bulur !

* Yani : İşte o zaman şirk kalkar ! "Ben" kalktığı için şirk kalkar !

Hiç ender hiç olunca → tek O var kabul edilir... bu nedenle
şirk kalkar !

* Artık bu kişi Hadis'in tabiriyle Allah'ın gözüyle görür,
kulağıyla işitir, eliyle tutar, ayağıyla yürür... yani
Risale-i Nur'un tabiriyle Allah canibinden, kudretinin
azameti altından batar...

* Hiç ender hiç ile "Hasbunallahu ve nimelvetil" hakiki manasıyla
tahakkuk eder... o kişi de cüz'-i ihtiyarisinden vazgeçer... hakiki
hür olur ! Kendisini aşar, kendisinin arkasına geçer !